

Sukcesa nacia esperanta kongreso 2022 : novuloj atestas.

Du membroj de la strasburga grupo malkovris unuafoje la specialan etoson de tutlanda esperanta kunveno, kaj donas iliajn impresojn.

Joel estis esploristo kaj instruisto pri fiziko kaj esperantiĝis en 2018. Li lernis la abocon de la lingvo dank'al ikurso, kiun li malkovris en la retejo de E-o France, kaj staĝoj en Greziljono.

Lora instruis la francan kaj esperantiĝis en 2019. Ŝi lernis dank'al duolingo kaj la staĝoj de Greziljono.

Ambaŭ partoprenis en la viglaj kursoj de Bernard Pidancier, la loka strasburga instruisto.

Estas bedaŭrinde ke oni povas travivi tutan akademian karieron sen esti konscia ke ekzistas mirinda kaj efika ilo por internaciaj interŝanĝoj. Kiel ekspliki ke ni malkovris la potencon efikecon de Esperanto tiel malfrue, nur kiam la tempo por ripozi alvenis? Unu kialo certe estas ke dum la jarcento kaj duono de ekzistado de la "facila kaj justa lingvo" multaj naciaj obstakloj leviĝis por bari tiun "danĝeran lingvon" laŭ la vidpunkto de naciaj registaroj, por kiuj la nacia lingvo estas armilo por kontraŭi la barbarojn kiuj parolas aliajn strangajn lingvojn! Disvolvi komunan lingvon kiu povus helpi ĉiujn homojn interkompreni kaj amikiĝi ne estas bona ideo por "naciistoj". Finfine la ekonomia leĝo iĝis la plej forta ... kaj nun regas la angla.

Tion ne volas akcepti malgranda minoritato de la mondo, la esperantistoj. Ni nun apartenas al tiu minoritato kaj ĝuis antaŭ nelonge la fervoran etoson de la esperanta movado dum la ĵus okazinta franca esperanta kongreso en Trelisako, Perigordo. Por la novuloj kiujn ni estas, estis emocia evento, ĉar ni konis la komunumon ĉefe per la retaj eventoj, iomete per kelkaj fizikaj renkontiĝoj antaŭ la pandemio.

La evento estis profesie organizata de la loka grupo de esperantistoj. Antaŭ kaj dum la kongreso, la teamo aperis kiel tre dinamika por la respondo al demandoj kaj helppetoj. Evidente multaj membroj de la perigorda kaj nacia komunumo, sub la gvido de la nacia prezidanto, kiun ni bonŝance ofte renkontas en Strasburgo, aktive partoprenis en la preparadon kaj funkciadon.

La loko en Trelisako, apud Perigozo estis tute taŭga. Estis multe da spaco en la socia-kultura centro por kunvenoj de grandaj kaj malgrandaj grupoj. Ĉiuj partoj de la programo disvolviĝis glate. La listo de aktivaĵoj ofertaj dum la kvar tagoj inkluzivis precize kion ni imagis : konatiĝi kun la membroj de aliaj asocioj el la diversaj regionoj, plibonigi niajn sciojn pri la lingvo, lerni pri la lokaj mirindaĵoj.

Estis bona ekvilibro inter la diversaj informoj kiujn ni ricevis : pri la lokaj iniciatoj, pri tio kio okazas landnivele, pri la internaciaj eventoj. Tre interese estis malkovri la riĉecojn de la perigorda regiono, kion homoj okupis dum miloj da jaroj, kiel atestas la belaj pentraĵoj de Lascaux, kiun ni vizitis unuafoje. Grandaj momentoj estis ankaŭ la retaj interŝanĝoj kun la prezidanto de la Universala Esperanta Asocio, Duncan Charters, kiun la kronviruso malebligis partopreni fizike. Feliĉe, la ĝenerala sekretario de UEA, Alex Kadar ĉeestis fizike, tio donis al ni okazon paroli kun li. Por la progresantoj kiujn ni estas, estis aparte alloga pasi tempon kun Katalyn Kovacs kaj Sylvain Lelarge kiuj, tiel pasie, strebas al la progreso de la lingva kono kaj parolesprimo per preparado de KER ekzamenoj. Ne multaj eksterlandanoj venis al Trelisako, tamen kelkaj. La malfacileco vojaĝi dum postpandemiaj tempoj estis certe la kialo. Malgraŭ tio, la partoprenantoj ne multe krokodilis. Tion ni ŝatis ĉar ni venis ankaŭ por plibonigi nian

parolkapablon. Fine estis aparte granda plezuro aŭskulti kanzonojn de Brassens en esperanto kaj la diversajn muzikaĵojn de Jomo, kiu vigle dancigis la publikon. Unuvorte, la 2022 Kongreso de Esperanto en Perigordo kun ĝia agrabla etoso kaj bunta enhavo, restos granda etapo de nia enirejo en la esperantan movadon.

Bruno, la prezidanto, kaj ni dum la kongreso.

Ni lernis, ĉiumaniere.